

Pastor Gaardbo gik hen til hende og gjorde hende Bebrejdelser for hendes Forsømmelighed. Da begyndte Konen at skralde op for at retfærdiggøre sig. Lars var virkelig saa umanerlig stridig. Han vilde ikke have Vand i sit Ansigt og gjorde sig uren i Sengen som en Patteunge.

Præsten bad hende tie og skammede hende ud for hendes Mangel paa Menneskekærlighed.

»Imorgen kommer jeg igen,« sagde han. »Saa vil jeg se en rengjort Stue, saa man kan fornemme, at det er et Menneske skabt i Guds Billede, der har sin Bolig her. De kan i Aften komme hen i Præstegaarden, saa skal De faa et Sæt Lagner og et Par Skjorter udleveret hos Frøken Martinsen. Naar jeg saa kommer her imorgen, skal vi hjælpes ad med at løfte Lars op, saa der kan blive skiftet under ham og lagt frisk Halm i Sengen.«

Han vendte tilbage til den Syge og nikkede Farvel.

Hønse-Lars var stadig lige stum. Mistroisk flyttede han Øjnene frem og tilbage mellem Præsten og Konen for at komme under Vejr med, hvad det var for Kæltringstreger, man havde for med ham.

Rygtet om Præstens Besøg havde imidlertid gaaet sin Rundgang gennem alle Rønnerne. Folk var kommen frem i Dørene; og herfra blev de nu Vidne til, hvordan den gejstlige Mand, da han kom ud fra den gamle Hønsetyv, pludselig kastede Frakken, tog